

обумовлюють відмінності у науково-дослідній та інноваційній діяльності, які повинні бути враховані державою при визначенні ефективного розподілу праці між регіонами в інноваційній сфері. Це дозволить максимально інтегрувати переваги кожного регіону і налагодити міжрегіональне інноваційне співробітництво.

Інноваційний розвиток сприятиме оптимізації структури економіки регіону в напрямку розширення сфери послуг, збільшення в її складі «економіки знань», а також високотехнологічного сектору інформаційних послуг та наукоємних технологій в традиційних галузях сфери послуг (освіті, медицині, зв'язку).

Досягнення цілей сталого регіонального розвитку на інноваційній основі передбачає істотне підвищення ролі та відповідальності місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування і територіальних громад за соціально-економічний розвиток регіонів.

Список використаних джерел:

1. Промисловість України у 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: pollotenshegg.livejournal.com/216231.html
2. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://ukrstat.org/uk/druk/publicat/kat_u/publ1_u.htm
3. А. Колтунович. Безработные для ЕС или нищие украинцы? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: vubor.ua/article/.../bezrabotnye-dlya-es-ili-nishchie-ukraincy.html
4. Закон України «Про інноваційну діяльність» // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 36 (06.09.2002). – Ст. 266.
5. Наукова і інноваційна діяльність в Україні: Статистичний збірник. – К.: Держкомстат України, 2015. – 288 с.

Салофалова Тетяна Олександрівна,
к.держ.упр., доц., доцент кафедри економічної теорії
та фінансів ХарРІ НАДУ;

Чувічкіна Ганна Георгіївна,
слухач факультету підготовки магістрів державного
управління ХарРІ НАДУ, м. Хірків

ПОЛІТИЧНА ЕКОНОМІЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ЯК СФЕРА ДОСЛІДЖЕНЬ І НАВЧАЛЬНА ДИСЦИПЛІНА

Відсутність розуміння процесів управління економічною основою суверенітету – національним багатством, його збереженням та відтворенням – поставило Україну на межу втрати державності. Якщо держава на зберігає і не примножує національне багатство на користь громадян, чи має вона тоді сенс? У цьому контексті виокремлюється політична і економічна частина проблеми.

У Декларації про державний суверенітет України сказано, що національне багатство є власністю її народу, матеріальною основою її суверенітету і використовується з метою забезпечення матеріальних і духовних потреб її громадян [1]. Між декларацією про державний суверенітет 1990 р. і Конституцією України 1996 р. є суттєва різниця в частині національного багатства внаслідок переходу економіки до ринкових принципів господарювання і здійсненої приватизації.

Процес «олігархізації» став причиною подальшого відторнення громадянина від національного багатства. Об'єкти національного багатства були суттєвою частиною приватизовані, інша їх частка знаходиться в управлінні держави. Саме внаслідок цього має сенс говорити про стан економіки, коли значна частина членів суспільства, знаючи про існування обов'язкових соціальних норм, ставляться до них негативно чи байдуже. Р. Мертон визначив соціальну